

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 266477/4

בבית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב שניאור פרדס – אב"ד

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד נסים כהן)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד נתן לבייב)

הנדון: הסכם להעברת נכס שנטען כי נחתם בכפייה וכי זויף בהוספת המילים "ללא תמורה"

פסק דין

הצדדים התגרשו בתאריך י"א בשבט תש"ס (18.1.2000) ולהם שני ילדים בגירים. בתאריך כ"ד באלול תשנ"ט (5.9.1999) חתמו הצדדים על הסכם גירושין (להלן: ההסכם הראשון).

במוקד התביעה שלפנינו דירה בת שלושה חדרים ברח' [...]

בסעיף 9 להסכם הראשון נכתב:

תכולת הדירה כולה והדירה תישאר לאישה ויהיו כבעלותה הבלעדית והמלאה [...] הבעל יעביר את כל זכויותיו בדירה [...] לצורך זה הבעל ימסור לאישה ייפוי כוח בלתי-חוזר נוטריוני להבטחת העברת כל זכויותיו בדירה על שמה ולהבטחת זכויות האישה בדירה בשלמותה.

בתאריך ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000) הגישו הצדדים בקשה לשינוי הסכם הגירושין. בהסכם החדש (להלן: ההסכם השני) שונו הסעיפים בעניין הדירה ובמקומם הוסכם בזו הלשון:

הצדדים מסכימים לשנות את סעיפים [...] ולהשלים סעיפים בהסכם הנ"ל כדלקמן:

האישה תעביר את כל זכויותיה בדירה לבעל [...] במעמד חתימת הסכם זה תחתום האישה על מסמכים נלווים וייפוי כוח בלתי-חוזר נוטריוני להבטחת העברת כל זכויותיה בדירה על שמו ולהבטחת זכויות הבעל בדירה בשלמותה.

הבעל ייקח על עצמו החזר המשכנתה וישחרר האישה מהתחייבותה.

האישה תחתום על כל מסמך שיידרש על ידי הבנק הממשכן, וכן על כל מסמך הדרוש להעברת זכויותיה על ידי הבעל. הבעל מתחייב תוך שישה חודשים מיום חתימת ההסכם הנ"ל להעביר את הדירה על שמו.

בסיומו של ההסכם השני נכתב בסעיף 8:

הצדדים מצהירים כי הסכם זה תורגם להם לשפה הרוסית – המובנת להם – על ידי עו"ד א' יאמפולסקי [...] והם הבינו את תוכנו והצהירו בפני עו"ד א' יאמפולסקי כי זה רצונם ואומד דעתם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בכל עמודי ההסכם ובשלהי ההסכם חתמו שני הצדדים בחתימת ידם בפני בית הדין, ומעל חותמת בית הדין וחתימת הדיין כתב בית הדין: "ניתן תוקף של פסק דין ונתקבל בקניין אגב סודר".

בפרוטוקול הדיון מיום כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001) נכתב:

הופיעו הצדדים. מגישים "בקשה לשינוי הסכם גירושין" [...] הצדדים מצהירים כי קראו את ההסכם בעיון רב, ידוע להם תוכנו ומבקשים מבית הדין לאשרו וליתן לו תוקף של פסק דין. הצדדים קיבלו ב'קניין גמור אגב סודר' את התחייבויותיהם שבהסכם. הצדדים הסכימו שהדיין החתום מטה ידון בעניינם וייתן תוקף של פסק דין להסכם המצורף.

בפסק הדין מאותו תאריך נכתב: "בית הדין מאשר את ה"בקשה לשינוי הסכם גירושין" [...] ונותן לו תוקף של פסק דין. פסק דין זה מבטל את פסק הדין שניתן ביום י"א בשבט התש"ס."

התובעת הגישה תביעה לביטול הסכם הגירושין השני בתאריך י"א בכסלו תשע"ח (29.11.2017) ובה ביקשה לבטל את ההסכם השני מיום ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000). לטענתה הסכם זה נכפה עליה באלימות על ידי הנתבע והיא נאלצה לחתום על העברת הדירה על שמו של הנתבע. לדבריה, את הדירה רכשו הצדדים במהלך שנות הנישואים והיא נרשמה על שם הצדדים בחלקים שווים. לדבריה, מעת שנחתם ההסכם הראשון, הנתבע לא נתן לה מנוח והפעיל עליה מסכת של השפלות, עלבונות, אלימות פיזית ואיומים על חייה ועל חיי ילדיהם, ובשל זאת היא אף הוציאה נגדו צו הרחקה – כל זאת משום שהתחרט על שנתן לה את הדירה, ובסיוע האלימות והאיומים הכניע את התובעת להסכים להגיש את הבקשה לשינוי הסכם הגירושין.

בנוסף טוענת כי התובע רימה כאשר הציג בהוצאה לפועל את ההסכם השני כאשר הוסיף בכתב יד שתי מילים להסכם, שלא היו כתובות בהסכם השני המקורי. המדובר במילים "ללא תמורה" שנוספו בכתב יד ליד המילים "העברת הדירה". לדבריה, בידה העתקים של המסמך המקורי מבית הדין ובהם אין מילים אלו קיימות. לדבריה, המילים הללו לא היו קיימות. "וכי ייתכן", כך היא כותבת, "כי התובעת – אם חדהורית לשני קטינים באותה עת, חסרת השכלה ומקור פרנסה קבוע, דוברת עברית רעועה ביותר, שכל שיש לה הוא הדירה – תעביר לנתבע ללא תמורה דירה, לאחר שהדירה עברה לבעלותה בהסכם הראשון?!"

לטענתה, הסכמתה לשינוי ההסכם נבעה רק מחששה הכבד לחייה ולחיי ילדיה. היא מוסיפה כי התובע אסר עליה לציין במפורש את התמורה האמיתית לדירה – תמורה שהבטיח לה בעל פה. התמורה היא, לטעמה, התחייבות להפסיק את האיומים והאלימות כלפיה והבטחה לתמיכה כלכלית בה ובילדיהם ואף סיוע ברכישת דירה לה ולילדיהם. הנתבע לא קיים את הבטחתו והתובעת לא התכוונה לתת את הדירה ללא תמורה.

טענה נוספת מעלה הנתבעת כי על פי סעיף נוסף בהסכם השני, סעיף 9.7 אין להסכם השני תוקף שכן בסעיף זה נאמר: "הבעל מתחייב תוך שישה חודשים מיום חתימת ההסכם הנ"ל להעביר את הדירה על שמו."

לדבריה, התחייבות זו לא מומשה והעולה מכך הוא כי מחצית מזכויות הבעלות בדירה נותרו בבעלות הנתבעת. גם עיון בנסח הטאבו מגלה כי עד היום – שבעשרה שנה מיום חתימת ההסכם השני לא נעשה כל שינוי ברישום הבעלות. גם המשכנתא רשומה עדיין על שם שניהם, וזאת מטעמי נוחות הנתבע ובמסגרת הסכמת התובעת כי חלקה – מחצית – מדמי השכירות המשתלמים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לנתבע מהשכרת הדירה (כ-2000 ש"ח) יועבר לכיסוי חלקה בפירעון המשכנתה. וכך נוהג עניין זה כשבע-עשרה שנים.

לטענתה, חתימתה על 'דיווח למיסוי מקרקעין' (ראו להלן פרטי נושא זה) נעשתה לאחר שאיים עליה הנתבע ש"יעלים אותה" אם לא תחתום על דיווח כלשהו שאותו הגדיר כ'דיווח טכני'.

היא מוסיפה כי בשנת 2005 הרבה הנתבע להכות אותה בראשה ובכל אברי גופה, היא התלוננה על כך בשנת 2005, ולדבריה, הנתבע הודה בניסיון לפגוע בחייה ובגרימת נזק לרכושה, הורשע בכך ונכלא לשבעה חודשים. כבר בשנת 1999 הוצא לו צו הרחקה ממנה, והוא אף נדון למאסר על תנאי.

לדבריה, לאחר יציאתו מהכלא פתח במסע לחצים ואיומים ובשל כך נכנעה וחתמה לו על כל דרישותיו. היא מציינת כי פתחה תביעה לפירוק שיתוף בבית המשפט שנדחתה מחמת חוסר סמכות. התובעת שבה על טענותיה בתצהיר שאושר על ידי עורך דין.

התובעת צירפה אישור בדבר הגשת תלונה. לפי הרשום בו הוגשה תלונה בתאריך כ"ח בתמוז תשס"ה (4.8.2005) על איומים שבוצעו בתאריך ט"ז בתמוז תשס"ה (23.7.2005) [...]

התובעת צירפה פרוטוקול מהדיון מבית המשפט בתאריך כ' בסיוון תשס"ה (27.6.2005) שבו דן בית המשפט באירוע שאירע בספטמבר 2001 – אירוע שבו סטר הנתבע על פניה של גרושתו. בדיון זה שנערך ארבע שנים לאחר מכן טען בא כוח הנתבע כי הנתבע לא ביצע במשך ארבע השנים כל עבירה נוספת וכי גם בשל הודאתו וקבלת החרטה הכנה והזמן הרב שחלף, מבוקש שלא להטיל עליו עונש מאסר בפועל. בהחלטת בית המשפט דאז נדרשה הרווחה לתסקיר מלא ומשלים.

יש להדגיש כי טענת התובעת על איומים בשנת 2005 לא הייתה הנושא בהליך בית המשפט זה שמועדו קודם לכן. מלבד אישור הגשת התלונה עצמה לא הוגש כל חומר נוסף בעניין תלונה זו. יצוין גם כי בסוף מסמך הגשת התלונה נכתב: "אין לראות במסמך זה אישור על אמיתות ההודעה".

עוד צירפה התובעת את פרוטוקול הדיון מבית המשפט בט"ו בשבט תשנ"ט (1.2.99) שבו הודה הנתבע שאומנם הוא מאיים עליה ומכה אותה, לטענתו (שם) "היא אומרת מילים לא טובות בבית" ו"זורקת עליי כל מה שיש לה בידים, ולכן אני מכה אותה".

בכתב ההגנה שהוגש לבית הדין בתאריך ט"ז בטבת תשע"ח (3.1.2018) ביקש הנתבע לדחות את תביעת התובעת. בנוסף נכתב כי הנתבע דורש הוצאות משפט. בין השאר נכתב שם:

[...] בית הדין מתבקש לדחות תביעת סרק של התובעת אשר הוגשה בחוסר תום לב [...]

בית הדין מתבקש [...] להורות על דחיית התביעה על הסף, חיוב התובעת בהוצאות גבוהות ומשמעותיות בגין פתיחת הליך סרק ונוכח התנהלותה חסרת תום הלב וכן חיוב התובעת בתשלום הוצאות שכר טרחת עורך דין של הנתבע.

לדברי הנתבע, חלפו שבע-עשרה שנים לאחר שאושר ההסכם. בהסכם נכתב שהוא תורגם על ידי עו"ד יאמפולסקי ושהצדדים הבינו את תוכנו והצהירו בפניה כי זה רצונם ואומד דעתם. בית הדין אישר את ההסכמות ונתן להן תוקף של פסק דין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדבריו: בהתאם להסכם התובעת הייתה אמורה להעביר על שם הנתבע את הדירה ללא כל תמורה. ביום ט"ז באדר ב' תשס"ה (27.3.2005) חתמה התובעת על דיווח לרשויות המס בדבר העברת הדירה על שמו ללא תמורה.

הנתבע צירף את ההצהרה על מכירת זכות במקרקעין – חתומה על ידי התובעת, מאומתת על ידי עו"ד ונושאת אישור מס רכישה.

בנספח זה 'הצהרה על מכירת/רכישת זכות במקרקעין' – המופנית "אל משרד מיסוי מקרקעין אזור חדרה" נכתב כי ההצהרה מוגשת ע"י שני הצדדים; 'סוג העסקה' הוא 'העברה אגב גירושין'; 'החלקים המועברים מהמקרקעין בשלמותם' הם 'חלקה בשלמות'; "בתאריך 4.12.00 נמכרה הזכות במקרקעין שפרטיה רשומים בחלק ג של ההצהרה". בסעיף התמורה של המכירה נכתב קו אלכסוני וישר, המלמד כי המכירה וההעברה – אין לה תמורה.

הצדדים חתומים בסוף המסמך, החתימה של המוכר היא חתימת התובעת וחתימת הרוכש היא חתימת הנתבע. התובעת חתמה במסמך זה כמוכרת על הנוסח הבא:

[...] אני מבקש/ת פטור ממס שבח לפי סעיף 4 לחוק מיסוי מקרקעין [...]
לאחר שהזהרתי כי עליי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי/ה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן הנני מצהיר/ה בזה כי כל הפרטים בהצהרת מוכר זה [...] הם נכונים, שלמים ומדויקים.

על כך חתמה התובעת בתאריך האמור, ולאימות חתימתה זו חתם עו"ד יעקב יורי באותו מועד וכתב:

אני [...] מאשר בזה כי [...] הופיעו בפני [פלונית] זיהיתי אותם על פי תעודת זהות ולאחר שהזהרתי אותם כי עליהם להצהיר את האמת, חתמו בפני על מסמך זה.

בנוסף, צירף הנתבע 'הודעת שומה זמנית לפי סעיף 78(א)(1) לחוק מס שבח מקרקעין' ושובר תשלום מס רכישה המיועד לבנק הנושא את התאריך 22.5.2005. שם נכתב כי תאריך רכישת הדירה הוא ביום 4.12.00, שווי הרכישה הוא 1 ש"ח, וסכום מס הרכישה הוא 0.00 ש"ח. עוד נכתב שם כי המוכר הוא [פלונית] והקונה [פלונית].

לטענתנו כל שהצליח הוא להעביר את הדירה על שמו ברשויות המס וכאמור ניתן לראות שם כי העברת הזכויות נעשתה ללא תמורה. כל שנותר הוא העברת הזכויות על שמו בבנק המזרחי למשכנתאות, ובלשכת רישום המקרקעין. הוא פנה לדבריו מספר רב של פעמים לבנק, אולם התובעת לא שיתפה פעולה ומשום כך לא סוימו הפעולות הנדרשות. התחייבותו להעברת השם בהסכם נמנעה על ידי התובעת שעדיין לא מסכימה על כך. לדבריו, הוא שמשלם את המשכנתה זה חמש-עשרה שנים, והתובעת – מנגד – לא שילמה אף לא שקל אחד.

להוכחת דבריו, שפעל למען העברת זכויות הדירה על שמו באמצעות פנייה לבנק המזרחי כאשר ביקש אישור עקרוני למשכנתה ועל התכתבות עם הבנק, צירף הוא את הנספח לכתב התביעה בבית המשפט.

נספח זה הוא הודעה מז' בטבת תש"ע (24.12.2009) המיועדת ל[פלונית] ואשר כותרתה: "הודעה על אישור עקרוני של בקשת הלוואה". בהודעה זו נכתב כי אישור זה מתבסס על ההלוואה מיועדת להעברה ללא תמורה – "לפי פסק דין".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

במסמך נוסף שצורף פנה בא כוח הנתבע בתאריך א' באלול תשס"ה (5.9.2005) לבנק טפחות למשכנתאות בחיפה (המסמך נושא חותמת "נתקבל" מתאריך 7.9.2005), וכתב:

מרשי וגרושתו [...] רכשו בתאריך 3.8.94 [...] דירה [...] מרשי ו[פלונית] נטלו מכס משכנתא לצורך ממון רכישת הדירה ולהבטחת כספיקם נרשמה הערת אזהרה בלשכת רישום המקרקעין.

חיי מרשי ו[פלונית] לא עלו יפה והגיעו הצדדים למסקנה להתגרש.

הצדדים חתמו על הסכם גירושין ביום 5.9.99 ולפיו הסדירו הצדדים בין היתר הממון ביניהם. בתאריך 18.1.00 פסק בית הדין הרבני בנתניה לסדר גט פיטורין בין הצדדים כדמו"י וכן אישר את הסכם הגירושין שחתמו עליו הצדדים ונתן לו תוקף של פסק דין.

בתאריך 4.12.00 הגיעו הצדדים לידי הסכמה לשנות את הסכם הגירושין ושלפיו הועברו הזכויות בדירה הנ"ל למרשי. ובתאריך 19.7.01 אישר בית הדין הרבני בנתניה את השינוי בהסכם ונתן לו תוקף של פסק דין.

מרשי מוסר כי מיום 4.12.00 ועד עצם יום זה הינו היחיד אשר משלם את החזרי המשכנתא לבד וללא כל עזרה מגורם כלשהו. קרי, קרוב לארבע וחצי שנים. מרשי מוסיף שהוא אשר סילק את הפיגורים בהחזרי המשכנתא שהצטברו לפני שקבל על עצמו את תשלום החזרי המשכנתא. יש לציין כי מרשי התחייב להעביר את כל זכויותיה של [פלונית] משמה לשמו בלשכת רישום המקרקעין. [פלונית] מאיימת לתבוע את מרשי בכדי לחייבו לפעול בהתאם למוסכם ביניהם דבר אשר יגרום למרשי הוצאות מיותרות ואי נעימות. לא למותר לציין כי לשכת רישום המקרקעין לא תתקן את הערת האזהרה אשר נרשמה בפנקסיה ללא הסכמתכם [...] אודה לכם באם תאשרו למרשי לשלם חלקה של [פלונית] במשכנתא וזאת לאור העובדה שמרשי מזה ארבע וחצי שנים משלם את מלוא החזר המשכנתא למרות שפורמאלית שני מחזירים את החזר המשכנתא החודשי.

לדבריו: התובעת נמנעה מלחתום על ייפוי כוח. לדבריו ניסה להגיע להסדר עם התובעת בנוגע לחוב מזונות אשר היה חב ואשר בגינו פתחה תיק בהוצאה לפועל כנגדו ובמסגרת הסדר זה לנסות ולהעביר את זכויות הדירה על שמו. טיוטת הסדר זה לא התקבלה על התובעת, והסעיפים הרלוונטיים להעברת הזכויות בדירה נמחקו ולא אושרו על ידי בא כוח התובעת.

לדבריו: השיהוי הניכר והעדר סמיכות הזמנים בין אישור ההסכם השני בתאריך כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001) ובין הגשת התביעה, כחלוף שבע-עשרה שנה, מגלה כי לא מדובר בהסכם שנכפה עליה אלא להפך – כי רק בחלוף שנים רבות שינתה את הסכמתה.

הנתבע אף מחזק את טענתו כי ההסכם לא נכפה שהרי בין הגשת הבקשה לשינוי ההסכם ביום ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000) ועד אישורו בתאריך כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001), ישנו הבדל של למעלה משבעה חודשים, ולדבריו הדבר מגלה ומצביע על כך שלא מדובר בהסכם שנכפה. הנתבע תובע גם הוצאות משפט.

עוד מתייחס הנתבע לטענות התובעת בעניין האלימות, שלדבריה, מחמתה הוכרחה להסכים לשינוי ההסכם. על כך כתב כי מעיון במסמכים שצירפה התובעת עצמה המעידים כביכול לשיטתה על איומים ואלימות מצידו נמצא כי דווקא מסמכים אלו "מעידים כאלף עדים", כלשונו, כי במועד חתימת הבקשה לשינוי ההסכם (ז' בכסלו תשס"א – 4.12.2000) ובמועד אישור ומתן תוקף

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

של פסק דין להסכם זה (כ"ח בתמוז תשס"א – 19.7.2001) לא היו כל איומים ואלימות מצידו, וכי מרביתם ועיקרם התקיימו והתרחשו עוד טרם ההסכם הראשון (כ"ד באלול תשנ"ט – 5.9.99).

לדבריו, במסמך המקורי מבית הדין נכתבו המילים "ללא תמורה" ושלא כטענת התובעת. הוא אף מכחיש את טענתה כי הבטיח לה בעל פה תמורה על הדירה וטוען כי טענה זו היא פרי דמיון והתנהלות שלא בתום לב, שלא כדין, כדי למנוע את העברת הדירה על שמו.

הוא מכחיש טענת התובעת כי מחצית השכירות של הדירה הייתה כתשלום מחצית המשכנתה על ידי התובעת. התובעת לדבריו לא הביאה כל ראיה לכך.

הוא מכחיש את טענתה כי חתמה על מסמכי הדיווח למיסוי מקרקעין בכפיית הנתבע.

לדבריו הבקשה לשינוי ההסכם הוגשה בז' בכסלו תשס"א (4.12.2000) ואושרה כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001), ואין לה כל קשר לאלימות שהתרחשה בשנת 2005 לטענת התובעת. מלבד זאת, לטענתו, על פי התסקיר ועל פי הנאמר בבית המשפט משנת 2000 אין קשר בין הצדדים.

בפרוטוקול הדיון מיום כ"ג בשבט התשע"ח (8.2.2018) נאמר כדלהלן:

התובעת: הדירה נשארה אצלי כשהתגרשנו. אני התנהלתי במשכנתה ובהכול, ואחרי שנה הגרוש החליט שהוא רוצה את הדירה בחזרה. הוא לקח ממני את כל הדירה.

ברגע שהתגרשנו המשכנתה הייתה בחובות גדולות הוא הסכים בקלות להשאיר לי את הדירה בהסכם הראשון כי המשכנתה הייתה בחובות, והוא בקלות יוותר על זה שהדירה תישאר לי, הייתי עם שני ילדים קטינים, וכל החובות נפלו עליי.

הלכתי לבנק כשהייתי גרושה ביקשתי מהם עזרה הם עזרו לי במענק כאם חד-הורית, היה שם חוב עבר של עשרים אלף ש"ח. בסופו של דבר הבנק עזר לי במענק של שמונת אלפים ש"ח, וכל שאר החוב פרס לתשלומים למשך עשר שנים.

הגרוש החליט שהוא רוצה את הדירה בחזרה. הוא תמיד היה אלים, השתמש בסמים כשהייתי גרה איתו [...] הוא בא ואמר שהוא רוצה שנעביר את חלקי בדירה על שמו. ואז – הוא פשוט גם בעבר היה אלים – הוא הפחיד אותי, אחר כך היה שם איזה שהוא סעיף ללא תמורה, לא יודעת איך זה הגיע.

לשאלת בית הדין: "עשיתם הסכם גירושין, קיבלת את הדירה, באתם אחרי שנה לבית הדין העברת לו את הדירה – למה?" ענתה התובעת:

כי הוא לא עזב אותי בשקט, היה מרביץ לי ולילדים, הוא איים עליי. רצה את הדירה בחזרה. היא הייתה דירה בסדר, ואני נראה לך לאנורמלית, שסתם אתן לו את הדירה? היו לי ילדים קטנים. הבן שלי הגדול התחתן גידלתי את הילדים לבד. הוא לא היה בחתונה.

ולשאלת בית הדין: "כמה כסף עוד היה חוב המשכנתה כשבאת לשנות את ההסכם ולהעביר על שמו?" ענתה התובעת:

אני לא באתי ברצוני לשנות את ההסכם.

משהו כמו מאה אלף ש"ח – אני לא זוכרת. כל חודש שילמתי בערך אלף ומאתיים – אלף ושלוש מאות ש"ח בחודש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

השתכרתי בכל חודש קרוב לשלושת אלפים וחמש מאות ש"ח. לא קיבלתי ממנו מזונות ילדים. תבעתי אותו בהוצאה לפועל.

אז היה מצב אחר, ולא קיבלתי מזונות. גידלתי שני ילדים קטנים – בתי ספר גנים, אוכל והכול. לא רציתי לתת לו את הדירה, הוא איים עלי, הייתי בהיריון על הילד הקטן. הוא הרביץ לי.

בהמשך הדיון, לשאלת בית הדין: "למה באת רק היום ולא לפני ארבע או חמש שנים?"

ענתה:

התחלתי את כל התהליך לפני כמה שנים, אבל פחדתי ממנו. בשנת 2005 הוא רצה להרוג אותי, הוא ישב בכלא הוא הרביץ לי – רצה שאחתום לו על כל המסמכים, הלך איתי בכל מקום איפה שהיה צריך לחתום אני אפילו לא ידעתי לאן. מה שאני מבקשת זה את החלק שלי בדירה שיהיה לילדים שלי, אני לא רוצה שהילד שלי הגדול 'יסחוב' כל חייו בשכירות, יש לו ילדה קטנה שנולדה להם, אני רוצה לעזור להם. אני יכולה לספר הרבה דברים – זה ייקח המון זמן.

לעומת זאת, דברי הנתבע ובא כוחו בדיון:

(הנתבע): אחרי שהתגרשנו הדירה הייתה על שמה. היא רצה אחריי, אמרה: "תעביר את הדירה על שמך." אז אני הסכמתי, ולקחתי את החצי מהמשכנתא, ואני מבקש שתעביר את הדירה על שמי והיא לא רוצה, ואני לא הרבצתי לאף אחד [...] אני הסכמתי ואמרתי שהדירה הייתה על שמה היו גרים שם דיירים, היא לקחה את כסף השכירות ולא שילמה את המשכנתא, אז היה חוב כשלקחתי את הדירה קרוב לעשרים אלף ש"ח [...] אני לקחתי דירה ושילמתי חובות שהיו על הדירה קרוב לעשרים אלף ש"ח. זה צריך להופיע אצלכם.

אני שילמתי גם חובות שהיו על הדירה. אני ביקשתי "תעבירי זכויות הדירה על שמי" והיא לא רוצה, עד היום אנחנו נלחמים [...]

(כ"כ הנתבע): היא חתמה על העברת זכויות אצל עורך דין, ובמיסוי מקרקעין הדירה כבר רשומה על שמו. משנת 2005 הוא הלך לבנק טפחות והם מבקשים שהיא תיגש לשם, חמש-עשרה שנה הוא משלם משכנתא [...] במשך חמש-עשרה שנה היא לא משלמת משכנתא, היא מבקשת בבית המשפט למשפחה פירוק שיתוף – איך אפשר לבקש זאת אם יש לנו הסכם? אמרו: "כבר פירקתם שיתוף." הגשנו תביעה לאכיפת הסכם, הם התנגדו, קיבלו שלושת אלפים ש"ח לשלם. משנת 2001 היא לא שילמה שום אגורה, עכשיו כמוכן הדירה עלתה, היו להם טענות – לא תמורה, כן תמורה – הגשתי בקשה ויש לי אישור שזה שלהם העניין הזה ירד. אחרי זה הכול ירד.

גם בהסכם נכחה עו"ד יאמפולסקי שהייתה עורכת הדין של המבקשת, היא כתבה בשפה הרוסית שהייתה מוכנת, יכלו לבוא אחרי שנתיים, חמש שנים... נגמרו המזונות שהם תבעו, הם עוברים לדירה, אין לו חובות מזונות, שילם הכול, אנחנו לא יכולים להשלים את העברת הזכויות של חצי שלה על שמו למרות שבשנת 2005 היא חתמה על טופס מס שבח שזה דיווח למיסוי מקרקעין, כל הבקשות שהיא תחתום לא מניבים פרי, יש כאן הסכם שהוא חלוט [...]

עוד מדברי התובעת בדיון:

בשנת 2001 אני שילמתי באמצעות שכר הדירה, כי הדירה שלנו ב[...] הייתה בשכירות, והוא אמר שיתמוך בי וייתן לי חצי, ואת החצי של השכר דירה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אמרתי לו שזה לתשלומי המשכנתה. אמרתי לו: "אם אתה לא נותן לי אותם אז תשאיר את זה למשכנתה."

לשאלת בית הדין את התובעת: "הדירה הזו הושכרה? יש לך הסכם איתו כתוב שהשכירות הוא חצי חצי במשכנתה?" ענתה: "לא, הוא הבטיח."

בא כוחה הוסיף: "[...] בנוסף, היא הגיעה איתו להסכמות ברורות, הוא נתן לה מכות רצח, ובשנת 2005 הוא היה בכלא כתוצאה מזה [...]"

ובא כוח הנתבע הגיב:

[...] מאיפה צצו פתאום אחרי חמשעשרה שנה? הדירות עלו – פתאום היא רוצה חצי מהדירה. אם היא הייתה רוצה לקבל חלק מהדירה הייתה צריכה לשלם משכנתה והוצאות. איפה היא הייתה חמשעשרה שנים?

בית הדין פנה לנתבע: "למה לא העברת את הדירה על שמך?" והוא אמר:

היא לא הסכימה. השכרתי את הדירה, קיבלתי בערך אלפיים ש"ח לחודש. עדיין יש משכנתה, עד היום. הדירה מושכרת, היום אני מקבל אלפיים ושלוש מאות ש"ח. לא העברתי את הדירה.

בא כוחו הוסיף:

היה פה אצל עורך דין שניסה להעביר את הדירה על שמו. לא היה יפוי כוח שלה. אני התחלתי לטפל וכשדיברתי איתו הוא אמר שהוא חתם על מיסוי מקרקעין על פי הסכם גירושין – זו העברה אגב גירושין. היא חתמה [...] במיסים של מס שבח ומס ירושה. אחר כך הולכים לבנק טפחות ועם כל המסמכים הולכים או לטאבו או לחברה המשכנת. בגלל שלא הושלמה כל התמונה אלא רק חצי או שלישי לא היה אפשר להתקדם. בגלל שהיה לו הוצאה לפועל. אחד הצדדים חייב לחתום בבנק על היותו לוֹוֶה... אם האישה הייתה משתפת בשליש או בחצי.

אם יש לנו מסמך שמאשר מבית המשפט שהכסף מהשכירות, אנחנו דנים כרגע על הסכם שהוא קיים.

יש כאן מעשה בית דין. ההסכם הוסבר על ידי עורכת דין מטעמה, הוא היה ללא עורך דין. לחכות חמשעשרה שנה שהדירות עלו ולא לשלם משכנתה – לכן היא רוצה את חלקה בדירה. הדירה גם הייתה הרבה חודשים או שנים בלי שכירות. בפסק דין רשום בבירור על כל עניין של ביטול ההסכם. פירטנו זאת בהרחבה. יש שינוי ניכר, העובדה שלא העביר את הדירה על שמו.

הוגשו סיכומי הצדדים שבהם שבו על טענותיהם.

בסיכומי התובעת, בסעיף 13, שבה על אחת מטענותיה וכתבה:

עוד תציין התובעת כי בשנת 2005 איים עליה הנתבע כי "יעלים אותה", אם לא תחתום על דיווח כלשהו אותו הגדיר כדיווח טכני. התובעת כמוכן חתמה אך לימים הסתבר לה שהנתבע החתים אותה על דיווח למיסוי מקרקעין.

יודגש כי שנת 2005 הייתה שנה מלאה זעזועים ביחסי התובעת והנתבע, שנה שבה הרבה הנתבע להכות את התובעת בשיטתיות בכל אברי גופה ובעיקר בראשה – גם על פי הודאתו – ולאיים על חייה [...] ובשנת 2005 התלוננה [...] והנתבע הודה [...] הורשע ונכלא לשבעה חודשים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר יציאתו מהכלא פתח הנתבע במסע לחצים ואיומים מחדש על חיי הנתבעת שכאמור נכנעה וחתמה לו על כל דרישותיו [...]

בסיכומי הנתבע צוינו כמה פרטים. הוא צירף את החלטת רשם הוצאה לפועל מיום 5.3.2018, שלפיה התובעת טוענת ומודה כי אין בבעלותה נכסים וזכויות מקרקעי.

וכך נכתב שם בהודאתה – בסעיף 3:

החייבת מובטלת ומתקיימת מקצבת אבטלה מאת המל"ל, החייבת פוטרה מעבודה [...] החייבת טוענת כי אין בבעלותה נכסים וזכויות מקרקעין רכב או כרטיס אשראי [...]

בנוסף לכך צירף הנתבע שוברי תשלומי משכנתה שהצליח למצוא לתקופה שמאפריל 2014 ועד ינואר 2018. מעיון בהם עולה כי תשלום המשכנתה הקבוע הוא בסך שנע בדרך כלל בין 1,380 ש"ח ועד 1,390 ש"ח. לעתים 1,399 ש"ח ולעתים 1,414 ש"ח. תשלומים אלו שילם הנתבע בלבד.

עוד צירף הנתבע חוזי שכירות משנת 2005 שלפיהם הוא המשכיר את הנכס מכוח בעלותו והחזקה שלו בנכס. מעיון בחוזים המצורפים עולה כי בשנת 2018 השכירות עומדת על 2,300 ש"ח. בשנת 2016 עמדה על 2,500 ש"ח. כך גם בשנת 2014 ו-2015. בשנת 2006 עמדה על סך 250 דולר.

סמכות בית הדין ליתן פסק דין ביחיד – הסכמת הצדדים בדיון ותוקפה החוקי

לדברי בית הדין: "באופן עקרוני כדי להוציא החלטה צריך הרכב מלא [...] שנחליט על פי הנתונים הקיימים בתיק" – ענו הצדדים:

התובעת: אני – מצידו שבית הדין יחליט.

בא כוח התובעת: אני נותן לבית הדין את הסמכות.

בא כוח הנתבע: רק שיוגש לבית המשפט.

לשאלת בית הדין: "האם אתם מעוניינים שעל פי החומר שנמצא פה תתקבל החלטה בדין יחיד?" ענו באי כוח הצדדים: "אנחנו מוכנים לקבל החלטה בדין יחיד". עוד נאמר בפרוטוקול: "הצדדים ובאי כוחם עושים קניין ומאשרים שההכרעה בתיק תהיה על ידי אב בית הדין בלבד לאחר בדיקת כל החומר בתיק והסיכומים שיוגשו".

לאור קבלתם בקניין ועל פי החוק והתקנות וכדלהלן, יפסוק בית הדין בדין יחיד – אב בית הדין.

בסעיף 8 לחוק הדיינים נכתב:

(ה) בית דין רבני אזורי ידון בשלושה, ואולם בעניין מהעניינים הבאים שקבע השר לענייני דתות בתקנות בהסכמת נשיא בית הדין הרבני הגדול ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת הוא ידון בדין אחד, אם לא הורה נשיא בית הדין הרבני הגדול הוראה אחרת לעניין מסוים:

(1) עניינים שלא על ריב;

(2) צווים לעיקול נכסים או לעיכוב יציאה מהארץ;

(3) כל ענין שבעלי הדין הסכימו עליו שיידון בדין אחד;

(4) עניין סדר ומנהל;

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

(5) עניינים הנדונים במעמד צד אחד.

בסעיף 1(3) לתקנות הדיינים (עניינים שניתן לדון בהם בדיין יחיד) תש"ן – 1990 נאמר:

עניין שבעלי הדין הסכימו עליו שידון בדיין אחד –

(א) עניין שבעלי הדין הסכימו עליו שידון בדיין אחד ובית הדין אישר שהעניין ראוי לפי דין תורה להיות נדון בדיין אחד.

ובתקנה ד' לתקנות הדיון:

(1) בית דין יושב בהרכב של שלושה דיינים, להוציא מקרים שבהם רשאי בית הדין לדון, מבחינת ההלכה, בפחות משלושה.

(2) מבלי לגרוע מכלליות ההוראות שבס"ק (1), רשאי בית דין אזורי לדון בהרכב של פחות משלושה בעניינים אלה:

א. עניינים שלא על ריב;

ב. צווים לעיקול נכסים;

ג. עניין שהסכימו עליו הצדדים, כשעל פי ההלכה ניתן לוותר על הרכב של שלושה;

ד. ענייני סדר ומנהל;

ה. עניינים הנידונים במעמד צד אחד.

דיון ובירור

התוספת "ללא תמורה" – זיוף הנתבע או שקר התובעת

א. בבית המשפט הוגשה תביעת אכיפת ההסכם על ידי הנתבע. בהחלטת בית המשפט מיום כ"ג בתשרי תשע"ח (13.10.2017) נכתב בין השאר:

אשר לשאלת "היעדר תמורה": בין אם נכתב כך ובין אם נכתב אחרת – ברי כי כל פרשנות לשונית אמורה לצקת תוכן הגיוני להוראות ההסכם.

הוראות העברה קיימות והחזקה נמסרה בנכס מקדמא דנא.

בנסיבות אלו – יש להראות פרשנות אפשרית גם בהיעדר הביטוי ללא תמורה.

ב. יצוין בנוסף כי מבדיקת התיק הסרוק בארכיב בית הדין נמצא כי ישנם בתיק שני עותקים [...] בעותק השני נוספו המילים "ללא תמורה" בצירוף חתימת הצדדים. הדיין חתם בעותק זה בעמוד השני והוסיף את חתימת בית הדין ותוספת המילים שההסכם נעשה בקניין [...] בנוסף לחתימת הצדדים גם חתימת הדיין ישנה גם למעלה בעמוד הראשון.

ברור כי העותק הראשון הוא העותק שנשלח לבית הדין עם בקשת הצדדים לפתיחת התיק לשינוי ההסכם [...] בעותק זה לא נכתב "ללא תמורה", אולם שבעה חודשים ומעלה לאחר מכן כאשר הצדדים באו לחתום על ההסכם ועל אישורו, או אז הוסיפו שניהם בהסכמה ובחתימה את המילים "ללא תמורה". על עותק זה חתמו הצדדים ובהתאם לו הקנו בקניין, עליו הוסיפו לפני הדיין את המילים "ללא תמורה" והדיין חתם בראש עמוד זה.

לסיכום:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שני העותקים נמצאים בתיק [...] בעותק השני כתבו הצדדים את המילים "ללא תמורה", חתמו עליו והקנו בקניין גמור [...]

ג. לא רק זאת, בית הדין בדק שוב ושוב בתיק הסרוק ומצא נתון שאף הנתבע לא 'עלה עליו':

התובעת עצמה ביקשה את שינוי ההסכם והיא שהגישה לבית הדין בקשה בחתימתה בשמה בעברית ובחתימתה ב'קשקוש' וכך ביקשה בפנייתה לבית הדין הנושאת את התאריך 18.12.2001 [כנראה צ"ל 2000, בדצמבר 2001 כבר אושר השינוי]: "לכבוד בית הדין הרבני אני מבקשת מכבוד הרבנים שיעבירו את כל הרכוש ללא כל תמורה ממנו ותחתימו אותו בבקשה על סעיף 9.3."

סעיף 9.3 המדובר הוא כפי שנכתב בהסכם השני והוא הסעיף כי התובעת תעביר את חלקה בדירה לנתבע.

ד. זאת מעבר לחתימתה במיסוי על העברה ללא תמורה, כפי שהבאנו, שבה הודתה התובעת בחתימתה ובהצהרתה לפני עורך דין על המכירה לנתבע ועל כי המכירה נעשתה ללא תמורה.

ה. לפי האמור התובעת אינה דוברת אמת, בלשון המעטה, כאשר היא טוענת שהעברה של הדירה נעשתה בתמורה. מעבר לכך שגם ללא המילים "ללא תמורה" – זו הפרשנות הפשוטה והברורה, וכל טענה שאין לה כל בסיס בהסכם ולא כל ראייה או הוכחה – בטלה היא.

נמצא גם כי טענות התובעת על הבטחות של הנתבע על תמורה אינן אמת. הן שקריות כפי שאמר הנתבע. התובעת הלכה בכזב גם לבית המשפט וגם לבית הדין וניסתה להוליך שולל את כל הערכאות.

ו. כאמור, בהסכם השני כתוב:

הצדדים מצהירים כי הסכם זה תורגם להם לשפה הרוסית המובנת להם "ל ידי עו"ד א' יאמפולסקי [...]. והם הבינו את תוכנו והצהירו בפני עו"ד א' יאמפולסקי כי זה רצונם ואומד דעתם.

בכל עמודי ההסכם ובשלהי ההסכם חתמו שני הצדדים בחתימת ידם לפני בית הדין. מעל חותמת בית הדין וחתימת הדיין כתב בית הדין: "ניתן תוקף של פסק דין ונתקבל בקניין אגב סודר".

בפרוטוקול הדיון מיום כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001) נכתב:

הופיעו הצדדים. מגישים "בקשה לשינוי הסכם גירושין" [...] הצדדים מצהירים כי קראו את ההסכם בעיון רב, ידוע להם תוכנו ומבקשים מבית הדין לאשרו וליתן לו תוקף של פסק דין. הצדדים קיבלו בקניין גמור אגב סודר את התחייבויותיהם שבהסכם. הצדדים הסכימו שהדיין החתום מטה ידון בעניינם וייתן תוקף של פסק דין להסכם המצורף.

בפסק הדין מאותו תאריך נכתב: "בית הדין מאשר את ה"בקשה לשינוי הסכם גירושין" [...] ונותן לו תוקף של פסק דין. פסק דין זה מבטל את פסק הדין שניתן ביום י"א בשבט התש"ס."

ז. לגבי הטענה הנוספת שמעלה הנתבעת כי על פי סעיף נוסף בהסכם השני, סעיף 9.7 אין להסכם השני תוקף שכן בסעיף זה נאמר "הבעל מתחייב תוך שישה חודשים מיום חתימת ההסכם הנ"ל להעביר את הדירה על שמו", והתחייבות זו לא מומשה:

הנתבע הוכיח על פי מסמכי הבנק שעשה כל שביכולתו כדי להעביר את הדירה על שמו. לדבריו התובעת מנעה את העברת הדירה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יצוין שגם אלמלא ניסיונות אלו, אין באי קיום הסעיף הזה כדי לבטל ההסכם והמכר.

ח. תביעה אחרי שבעעשרה שנים (!) לביטול הסכם דינה להידחות, ולו בשל סיבה זו – היכן הייתה התובעת כל כך הרבה שנים, ומדוע לא הגישה תביעה מזמן? ברור הוא כי תביעה שקרית, ובמיוחד במקובץ מכל הנימוקים המובאים כאן.

ט. התובעת טוענת כי ההסכם נכפה עליה באיומים. ההסכם הוגש בתאריך ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000). התובעת המציאה מסמכים על אלימות בשנת 1999 ולדבריה התלוננה בשנת 2005 על אלימות שמחמתה הוכרחה לחתום. סיכום דבריה בנקודה זו כפי שהבאנו למעלה הוא:

1. לטענתה, חתימתה על 'דיווח למיסוי מקרקעין' נעשתה לאחר שאיים עליה הנתבע ש"יעלים אותה" אם לא תחתום על דיווח כלשהו שאותו הגדיר כ'דיווח טכני'.

2. היא מוסיפה כי בשנת 2005 הרבה הנתבע להכות אותה בראשה ובכל אברי גופה, היא התלוננה על כך בשנת 2005, ולדבריה, הנתבע הודה בניסיון לפגוע בחייה ובגרימת נזק לרכושה, הורשע בכך ונכלא לשבעה חודשים. כבר בשנת 1999 הוצא לו צו הרחקה ממנה, והוא אף נדון למאסר על תנאי.

3. לדבריה, לאחר יציאתו מהכלא פתח במסע לחצים ואיומים ובשל כך נכנעה וחתמה לו על כל דרישותיו.

אולם מבדיקת המסמכים עולה כאמור שלא הוכחה אלימות בשנת 2000 בעת שביקשה היא את שינוי ההסכם. הדיווח למיסוי שממנו הוכח שרצונה להעביר את הדירה ללא תמורה לנתבע – דיווח בחתימתה לפני עורך דין שהצהיר שהבינה על מה חתמה, נערך בתאריך ט"ז באדר ב' תשס"ה (27.3.2005). אין כל תיעוד או מסמך על אלימות בשנת 2005 – עד אז – ועל כי שהה באותה שנה הנתבע בכלא. התובעת צירפה אישור בדבר הגשת תלונה. לפי הרשום התלונה הוגשה בתאריך כ"ח בתמוז תשס"ה (4.8.2005) על איומים שבוצעו בתאריך ט"ז בתמוז תשס"ה (23.7.2005). מנגד, חתימתה על דיווח למיסוי התקיימה ארבעה חודשים קודם למועד שעליו טענה למעשה אלימות – טענה שגם לה אין ולא הייתה כל הוכחה [...]

התובעת צירפה פרוטוקול מהדיון מבית המשפט בתאריך כ' בסיוון תשס"ה (27.6.2005) שבו דן בית המשפט באירוע שאירע בספטמבר 2001 – אירוע שבו סטר הנתבע על פניה. בדיון זה שנערך ארבע שנים לאחר מכן טען בא כוח הנתבע כי הנתבע לא ביצע במשך ארבע השנים כל עבירה נוספת וכי גם בשל הודאתו וקבלת החרטה הכנה והזמן הרב שחלף, מבוקש שלא להטיל עליו עונש מאסר בפועל. בהחלטת בית המשפט דאז נדרשה הרווחה לתסקיר מלא ומשלים.

הטענה היא אפוא על מועד מאוחר בכתשעה חודשים מדצמבר 2000 (מועד הבקשה לשינוי ההסכם). בדיון (האמור) שנערך כארבע שנים לאחר מכן טען בא כוח הנתבע כי הנתבע לא ביצע במשך ארבע השנים כל עבירה נוספת וכי גם בשל הודאתו וקבלת החרטה הכנה והזמן שחלף מבוקש שלא להטיל עליו עונש מאסר בפועל. בהחלטת בית המשפט דאז נדרשה הרווחה לתסקיר מלא ומשלים. לא הומצא כל אישור על מאסר בפועל.

טענת התובעת על איומים בשנת 2005 לא הייתה הנושא בהליך בית המשפט זה שמועדו קודם לכן. מלבד אישור הגשת התלונה עצמה לא הוגש כל חומר נוסף בעניין תלונה זו. יצוין גם כי בסוף מסמך הגשת התלונה נכתב: "אין לראות במסמך זה אישור על אמיתות ההודעה".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עוד צירפה התובעת את פרוטוקול הדיון מבית המשפט בט"ו בשבט תשנ"ט (1.2.99) שבו הודה הנתבע שאומנם הוא מאיים עליה ומכה אותה, לטענתו (שם) היא "אומרת מילים לא טובות בבית" וזורקת עליו "כל מה שיש לה בידיים" ולכן הוא היכה אותה.

הצדדים התגרשו בתאריך י"א בשבט תש"ס (18.1.2000) – כשנה לאחר דיון זה. הגשת ההסכם השני הייתה בתאריך ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000) – כאחד-עשר חודשים מאוחר יותר. כלומר קרוב לשנתיים ממועד הדיון על האיומים בשנת 1999.

י. לפיכך:

1. לא הוכח דבר בעניין איומים בסמוך ונראה להגשת בקשת שינוי ההסכם שהגישה התובעת.

2. הוכח גם מבקשתה עצמה, גם מחתימת הצדדים על המילים "ללא תמורה", גם מחתימת התובעת עצמה בדיווח למיסוי כי העברת הדירה הייתה ללא תמורה. גם במסמכי הבנק נכתב בפירוש שההעברה הייתה ללא תמורה. זו גם ההבנה הברורה בהסכם גם בלי שהיו כתובות בו מילים אלו.

3. דברי התובעת בדבר הזיוף בהוספת מילים אלו הוכחו כשקר ממסמכי התיק כאשר בתיק בארכיב כתובות מילים אלו, חתומות על ידי הצדדים, במסמכי ההסכם שנחתם ואושר בקניין גמור ובתרגם מלא של באת כוחה של התובעת עצמה כמצוין בהסכם עצמו.

יא. הנתבע חיזק את טענתו כי ההסכם לא נכפה שהרי הבקשה לשינוי ההסכם הוגשה ביום ז' בכסלו תשס"א (4.12.2000) ואישורו למעשה היה בתאריך כ"ח בתמוז תשס"א (19.7.2001) – ההבדל של למעלה משבעה חודשים מגלה ומצביע על שלא מדובר בהסכם שנכפה.

יב. התובעת טענה כי שכירות הדירה השייכת לשני הצדדים, לטענתה, מימנה את המשכנתה וכך ששני הצדדים שילמו יחדיו את המשכנתה. אולם מעיון במסמכים נראה כי שכר הדירה עמד על ממוצע של 2,300 ש"ח ולפעמים 2,500. במקביל המשכנתה נעה בסביבות 1,390 ש"ח בקירוב. בחישוב פשוט נמצא כי לטענתה של התובעת מחצית המשכנתה בסך 695 ש"ח של חלקה שולמה ממחצית השכירות בסך 1,150 או 1,250 ש"ח.

והנה, אם הדירה שייכת גם לה, הרי כי מגיעים לה הפרשים מהשכירות ביחס למשכנתה. מחצית השכירות עולה על מחצית המשכנתה בכ-500 ש"ח ומעלה. מדוע כל השנים לא דרשה התובעת את המגיע לה מהפרשי השכירות? השאלה מתעצמת במיוחד אם מצבה הכלכלי של התובעת היה קשה כפי שהתובעת בעצמה מעידה על עצמה כמה פעמים כאמור ומצוטט לעיל בדיון ובכתבי בית הדין. ובכלל: מדוע תותר על סכום זה במשך שנים רבות? ברור אפוא כי טענה זו אינה אמיתית וכי לא דרשה הפרש זה משום שהשכירות באמת אינה שייכת לה שכן העבירה מרצונה לפי בקשתה לבית הדין את הדירה לבעלה שהוא אשר יישא בחוב העבר של פיגורי המשכנתה והוא שיישא בתשלום המשכנתה במשך כל השנים. יצוין בנוסף שבדיון טענה שהיה להם חוב פיגורים על המשכנתה בסך 100,000 ש"ח באותה עת שהעבירה לגרוש את הדירה בהסכם השני – עניין שיכול להבהיר את בקשתה לשינוי ההסכם. (אגב, לטענת המשיב בדיון החוב עמד רק על 20,000 ש"ח).

יג. לסיכום: התובעת עומדת מול הסכם חזק ויציב כפלדה, ולא רק שלא הרימה את נטל ההוכחה כדי לערער את כוחו זה, אלא שנמצאת דוברת שקר בחלק מהטענות, ובשאר הטענות העלתה טענות לא מוכחות ללא ראיות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נפסק

- א. הסכם הגירושין השני שבו העבירה התובעת את הדירה לנתבע שריר, קיים ותקף.
- ב. על התובעת להעביר בתוך ארבעה עשר יום את הדירה במסמכי הבנק ובטאבו על שם הנתבע.
- ג. על התובעת לשלם לנתבע הוצאות משפט. לא הוכח לעת עתה במסמכים מהן ההוצאות הקשורות ישירות להליך זה. לכשיוגשו אלו תצא החלטה עניינית.
- ניתן ביום י"ט באלול התשע"ח (30.8.2018).

הרב שניאור פרדס – אב"ד